

Poselství z plenárního shromáždění Rady Evropských biskupských konferencí Svatá země 2015

Předsedové biskupských konferencí evropských zemí, shromáždění na plenárním zasedání ve Svaté zemi (11.-16. září 2015), vyjadřují svou blízkost věřícím a děkují jeruzalémskému patriarchovi za pozvání. V tomto roce věnovaném zasvěcenému životu děkují rovněž řeholníkům a všem křesťanům, s nimiž se setkali a kteří žijí v této zemi, za jejich svědectví víry a za péči o svatá místa jako místa křesťanské paměti a živé bohopocty. Touto svou poutí chtěli evropští biskupové také povzbudit ke konání poutí do Ježíšovy země pro obnovu víry a pro podporu křesťanů v těchto končinách.

Svým zdejším pobytem si rovněž evropští církevní hodnostáři přáli obnovit své zakořenění v Kristu, a to ve chvíli, kdy Evropa – možná ne vždy vědomě – vyžaduje od církve, aby beze strachu a s radostí hlásala novost života v Kristu, jíž je evangelium. Jako podnět k obnově pastorace byla často připomínána apoštolská exhortace papeže Františka *Evangelii Gaudium*. Rovněž Jubileum milosrdenství je pro církve darem milosti, který křesťanské společenství spolu se svými pastýři již přijalo jako příležitost k duchovnímu obrácení a novému misijnímu vzepětí.

Při pohledu na radosti, bolesti i výzvy pro církve v různých zemích vystupovala do popředí problematika velkého pohybu obyvatelstva: běženci, utečenci, imigranti. Zoufalství nezná hranic. Komplexnost takového exodu a jeho pochopitelná různorodost si vyžaduje velkou pozornost jednotlivých států, jejichž situace jsou naprosto odlišné. Jejím cílem má být okamžitá reakce a přijetí těchto lidí zoufalých kvůli válce, pronásledování nebo bídě. Prostřednictvím příslušných institucí musí státy udržet veřejný pořádek, zaručit spravedlnost pro všechny a být velkoryse k dispozici těm, kdo to skutečně potřebují, rovněž s perspektivou jejich ohleduplné a spolupracující integrace. Nasazení evropských církví je veliké. Řídí se usměrněními Svatého otce Františka a spolupracují se státy, které jsou jako první zodpovědné za společenský a hospodářský život svých národů. Mnohé již probíhající zkušenosti nás povzbuzují k tomu, aby se v nich pokračovalo a zintenzivňovalo se každé úsilí.

Vzhledem ke složitosti situací a k rozsahu humanitárních tragédií naléhavě žádáme, aby si také OSN uvědomila vážnost situace a dospěla k účinným řešením, nejen pokud jde o první přijetí migrantů, ale také v tom, co se týká zemí jejich původu, a aby přijala příslušná opatření k zastavení násilí a k nastolení míru a umožnění rozvoje všech národů. Ostatně mír v severní Africe a na Blízkém východě je pro Evropu životně důležitý, stejně tak jako je rozhodující, aby se co nejdříve dospělo ke skutečnému míru na samotném kontinentě, počínaje Ukrajinou.

Různé regiony a národy Blízkého východu, které trpí konflikty, rozděleními a válkami, potřebují spravedlnost a stabilitu; biskupové znova prohlašují, že skutečným jménem míru je dialog a rozvoj. Pokud by blízkovýchodní země a společnosti, bohaté svým kulturním a náboženským dědictvím, zaručily občanům rovnost, mohly by se pro celé mezinárodní společenství stát příkladem soužití. Křesťanská komunita ve Svaté zemi mimořádným způsobem přispívá k vytváření míru, porozumění a ke kultuře odpuštění, bez nichž neexistuje ve společnosti soudržnost. Biskupové si naléhavě přejí, aby citlivá situace, zvláště v oblasti Cremisanu, našla náležité řešení, vnímavě vůči právům rodin a jejich majetku i vůči náboženským komunitám, včetně jejich výchovného poslání.

Velmi silně vystoupila do popředí potřeba respektovat náboženskou svobodu, základní lidské právo, bez něhož jsou všechna ostatní práva zranitelná. Tragicky to dokazuje pronásledování křesťanů, z nichž mnozí obětovali svůj život a vydali příkladné svědectví o své víře. Jim patří naše modlitba, naše bratrská blízkost a náš obdiv. Kromě toho, postupující sekularizace v evropských zemích má tendenci vykazovat náboženství do soukromé sféry a na okraj společnosti. Tato oblast se týká základního práva rodičů vychovávat děti podle svého přesvědčení. Pro umožnění takovéto svobody je potřebné, aby katolické školy mohly plnit svou výchovnou úlohu ve prospěch celé společnosti a měly přitom všechnu náležitou podporu. Evropští biskupové zdůrazňují toto přirozené právo i ve Svaté zemi a jsou solidární s pastýři a rodinami, jež mají starost o výchovu svých dětí.

Pravidelně se objevovalo téma spojující toto shromáždění s nastávající synodou, a sice téma rodiny. Byla zdůrazňována lidská a křesťanská krása její univerzální podoby: otec, matka a děti. Zvláštní starost vzbuzuje demografický pokles zaznamenaný téměř ve

všech evropských zemích. V Nazaretě se předsedové biskupských konferencí modlili společně s místními rodinami za synodu. Tyto rodiny je pak spolu se svými faráři ujistily, že během synodního zasedání se budou každodenně modlit v bazilice Zvěstování za papeže a za biskupy shromážděné v Římě.

Církev pevně věří v rodinu založenou na manželství mezi jedním mužem a jednou ženou. Ta je základní buňkou společnosti i samotného křesťanského společenství. Není důvod, proč by se jiné podoby soužití měly považovat za rovnocenné. Zvláštní obavy způsobují pokusy o zavádění „genderové teorie“. Je to projekt „jednotného myšlení“, který se pokouší kolonizovat i Evropu, a o kterém papež František často hovořil. Církev nepřijímá „genderovou teorii“, protože je výrazem antropologie protikladné k pravému a autentickému hodnocení lidské osoby.

V očekávání Roku milosrdenství obnovili pastýři své nasazení pro pravé štěstí a pravý úděl člověka. Proto se jako první apoštolové obrazejí na evropského člověka i na státy se slovem evangelia; jsou si vědomi toho, že jedině v Ježíši Kristu se najde odpověď na velké otázky lidského srdce a naplno se uskuteční evropský humanismus.